

Međunarodni književni natječaj Moje drago serce 2021.

1. nagrada „Stjepko Težak“

Dunja Tokić

Ljubavna priča u akvarelu

Moja ljubavna priča?

Nisam baš neki pripovjedač i najradije bih vam svoju priču naprosto nacrtala, onako u akvarelu... ali, ne znam da li bi svima bila potpuno razumljiva... Zato ću pokušati pronaći neku sredinu između riječi i boja.

Zaljubljena sam u akvarel. Još od prvog osnovne. On mi pruža velike mogućnosti za poigravanje nijansama istih i različitih boja, njihovo međusobno dodirivanje, preklapanje, stapanje... Zapravo, mislim da je sličan meni samoj, mom karakteru, temperamentu...

Davor

Moja ljubavna priča započinje nježnom svijetloplavom nijansom. To je boja jutarnjeg neba u rano proljeće, onog koje još nije sasvim prožeto zrakama sunca. Sjedim ispred Akademije, grickam sendvič od sira i promatram skulpturu nage djevojčice u pokretu... plesu. Ruke su joj podignute u visini ramena, a pogled kao da pomno prati ritam nogu... Razmišljam kako bi bilo nacrtati je u akvarelu da djeluje blaže, bliže, toplije... Odlučim pokušati. Spremim sendvič u ruksak pa izvadim olovku i blok za skiciranje. Uto začujem duboki glas tik kraj svog lijevog uha:

„Hej, što ćeš crtati?“

Okrenem se i spazim dva sjajna tirkizna oka kako blješte ispod mase tamnoplave kose. I snježnobijeli osmijeh, koji me odmah obori s nogu.

„Ovaj kip.“

„Radiš samo olovkom ili i bojom?“

„Samo ću skicirati pa ću vidjeti... Mislim da ću raditi u akvarelu. Onako ljubičasto s malo svjetlosive, tako nekako...“

„Aha... moglo bi biti dobro... mogu li gledati kako radiš?“

„Naravno.“

Zapravo, mrzim kad netko gleda dok crtam, ali ona boja njegovih očiju nije mi dopuštala da ga odbijem.

Požurila sam sa skicom, a kad sam završila, reče:

„Odlična si! Kao da si je fotografirala.... Na kojoj si godini?“

„Prvoj.“

„Ha, dakle, brucošica... Jesi li, možda, za kavu?“

Bila je to prva kava u nizu. I prve kremšnite. A imale su rumeno-žuti okus čistog ushićenja.

Je li uopće potrebno da vam kažem kako sam se zatreskala na prvi pogled? I kako smo postali nerazdvojni. Zajednički objedi u kantini, druženje u fakultetskom kafiću, bezbrojne izložbe, muzeji, duge šetnje gradom, izleti u okolicu, na Sljeme, u Ozalj, Ozalj, Ozalj...

Davor je bio na trećoj godini slikarstva. I on se, kao i ja, pronašao u akvarelu. Rekla bih da je bio pravi majstor. Slikao je gotovo kao Slava Raškaj. Ista tematika, iste nijanse boja... Ok, nju nije mogao dostići, tko bi to uopće mogao, ali već joj se toliko približio da je to bilo fascinantno. Zapravo, rekla bih, ona mu je bila nadahnuće, uzor, učiteljica. I, priznat ću vam, bila sam pomalo ljubomorna na tu gluhoonijemu djevojku, jer usta su mu uvijek bila puna Slave i njezinih akvarela: Kupa kraj Ozlja, Ozalj u snijegu, Stablo u snijegu, Lopoči, Lopoči, Lopoči... Stalno je gledao njezine slike, najmanje jednom tjedno odlazio u njezin rodni grad Ozalj, kao začaran lutao livadama njezinog djetinjstva noseći na leđima štafelaj i boje, slikao u tehnici kojom se ona proslavila nastojeći se što više približiti njezinom izrazu. I, što je od svega najgore, bezbroj se puta zabunio i mene nazvao njezinim imenom. Kao da nemam svoje...

Vilma

Mojoj cimerici i najboljoj prijateljici Vilmi Davor se uopće nije sviđao. Smatrala ga je čudakom. „Mislim da je s tobom samo zato što sličiš Slavi Raškaj! A to je bolesno!“ jednom mi je rekla.

„Ma, daj, Vilma, glupost... pa i da joj malo sličim, kakve to veze ima?“

„Malo???“ značajno će Vilma pa odnekud izvadi sličicu izrezanu iz nekog žurnala i gurne mi je u lice. Bila je to neka crno-bijela fotografija Slave Raškaj s mlađim bratom i starijom sestrom... Površno sam je pogledala i tvrdoglavo nastavila po svom: „Pa, dobro, ima neke sličnosti, ali...“ Vilma uzme olovku sa stola i počne nešto črčkati po fotografiji, a onda je pruži meni. Bacim pogled čisto da vidim što je to moja prijateljica našarala, a onda, od silnog šoka, osjetim slabost u nogama i stropoštam se na kauč. Pokraj Slavinog brata stajala sam ja... čujete li, JA... Emira Jusić... glavom i bradom... Jer Vilma je na fotku dodala moje šiške i ravnu kosu do ramena.

Jedva sam došla k sebi. A onda će moj poznati glas razuma: „Imaš pravo, jako sam joj slična, ali briga me... Ona već odavno ne postoji, a ja sam tu, živa, stvarna, zaljubljena. Osim toga, bezbroj puta je rekao da je očaran mnome, mojim izgledom, talentom i mojim sivo-plavim očima.“

Izložba

U početku je moja ljubavna priča tekla uistinu bajkovito, u najsvjetlijim nijansama pariško plave i alizarin grimizne, da bi se zatim jednog dana opasno zaljuljala prijeteci da se sruši u ponor čistog jada i zauvijek rasprši u bezbroj sitnih bezbojnih krhotina.

Na jednoj izložbi studentskih radova Davor je izložio „Stari grad Ozalj“, a ja „Pogled s mosta na rijeku Kupu“. Obje u akvarelu.

Došao je po mene u novom sivkastom sakou i pamučnoj košulji tirkiznog uzorka, koji se predivno slagao s bojom njegovih očiju. Obukla sam svoju jedinu haljinu od svijetloružičastog krepa i obula tamnosive salonke na visoku petu. Kosu sam smotala u neformalnu punđu i pričvrstila je srebrnom kopčom. Lijepo se slagala sa srebrnim lančićem koji sam stalno nosila oko vrata.

Velika dvorana bila je puna studenata, zidovi prepuni slika. Jedva smo pronašli svoje.

„Prekrasno!“ rekla je Vilma provirivši iznad mog ramena. „Znala sam da si talentirana, Ema, ali ovako nešto zbilja nisam očekivala!“

Pogledala sam je sa zahvalnošću. Njezine riječi ispunile su me takvim ponosom da mi se činilo da ću se pretvoriti u veliki ružičasti balon, i kroz prozor odletjeti pravo u večernje nebo boje indiga.

„Da, zbilja nevjerojatna slika, Slava!“ rekao je Davor ushićeno i poljubio me u kosu.

To je rekao tako glasno da se nekoliko najbližih glava u čudu okrenulo prema nama.

Ovaj put me je pogodilo. Jako. Okrenula sam se prema njemu i vrisnula na sav glas:

„Hej, što je tebi? Ja sam Ema! E M A ! ! ! Čuješ li???“

On se nasmiješi: „Smiješna si, ljubavi. Zar si promijenila ime?“

Nisam mogla vjerovati vlastitim ušima. A ni studenti što su se okupili oko nas, sigurna sam. Onda sam se sjetila što mi je govorila Vilma, a i još neki s Akademije. Moj čarobni svijetloplavi svijet ljubavi stropoštao se u mračni tamnozeleni bezdan. Porumenjela sam od neugode kao zrela jagoda i izletjela iz dvorane poput poludjele ptice. Trčala sam kao pomahnitala, uletjela u svoju studentsku sobicu, bacila se na krevet i gorko zaplakala. Vilma je dotrčala za mnom, ali zamolila sam je da me ostavi samu. Trebalo mi je vremena da sve ovo nekako probavim...

Davor nije došao za mnom. Nakon izložbe otišao je s društvom na piće kao da ga se uopće ne tiče što je njegova djevojka onako divlje istrčala iz dvorane. Nije došao ni sutradan. Ni sljedećih dana... Vilma mi je rekla da je s kolegama s godine otišao na studijsko putovanje u Pariz. U Pariz??? BEZ MENE??? A planirali smo jednom zajedno otići u taj čarobni grad umjetnosti i ljubavi... Na Montmartre, u Louvre, u muzej Rodin, popeti se na Eiffelov toranj, posjetiti Notre-Dame... šetati uz Seinu u smiraj dana... Bože, kako je to nepravedno... Davor uživa u Parizu, a ja u tami svoje sobe bjesomučno mozgam što da učinim sa sobom, svojom ljubavi, životom...

Tuga

Već tjedan dana ne izlazim iz sobe. Ne idem ni na predavanja. Vilma mi donosi sendviče, koji najčešće završavaju u košu. Moja je tuga teška i duboka. Onako kobaltno plava s dodirrom tamnoljubičaste.

U glavi košmar. Vrtlog. Slike se okreću pred mojim očima blješteći nepodnošljivim sjajem i prijeteći snažnom eksplozijom vrištećih boja. Divovski Eiffelov toranj hoda prema meni. Seina, nabujala i bijesna, izlazi iz svog korita i preplavljuje grad. Plavokosa slikarica zatrpana ogromnim lopočima, podiže veliki kist s kojeg kaplje cinober crvena boja. Kupa se pjeni u tisuću plavih, zelenih i bijelih nijansi pa se ruši prema meni u očitoj namjeri da me zauvijek proguta. Zastrajujući tornado boja i zvukova koji me odnosi u neki daleki Oz bez izlaza i nade.

Moram odlučiti... kao i mnogi prije mene: ljubav ili zdrav razum, moj princ iz snova, koji to, zapravo, više i nije... ili ja... ovakva kakva jesam i kakva sam oduvijek bila: obična, stvarna, svoja. Odluka je teška kao antracit siva, bolna kao ultramarin plava.

Je li ovo kraj moje ljubavne priče? Moje svijetlo, svijetloplave bajke? Ne znam. Nisam još odlučila. Trebam još vremena. Još samoće.

Već deseti dan boravim u mračnoj sobi. Vilma mi uporno donosi hranu i sokove iz kantine. Ništa me više ne pita. Lijepo je imati takvu prijateljicu.

Novi dan

A onda, jednoga dana, ustajem iz kreveta, otvaram prozor i puštam svijetložutu svjetlost u svoju desetodnevnu tamu. Udišem svjež zrak i dišem punim plućima.

Puštam vodu u praznu staklenku od džema, vadim papir i bojice. Sjedam za stol i s kistom u ruci spremam se naslikati svoj novi svijetloplavi dan.

Povjerenstvo za vrednovanje priča:

Julijana Matanović, Dubravka Težak, Jasmin Imamović

Organizatori natječaja:

[Gradska knjižnica i čitaonica Ivana Belostenca Ozalj](#)
[Ogranak Matice hrvatske u Ozlju](#)

Pokrovitelji natječaja:

[Karlovačka županija](#)
[Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske](#)
[Grad Ozalj](#)

